

לפרשת יתרו (2)

א. המפגש המחודש בין משה לחותנו, מאפשר לו שקט מסוים ופרספקטיבה. עכשיו יוכל לארגן את הציבור הגדול לעם, ולהעביר אליו את המסר האלהי.

ב. (א) וַיְדַבֵּר אֱלֹהִים אֶת כָּל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה לְאַמֵּר: (ב) אֲנֹכִי ה' אֱלֹהֶיךָ אֲשֶׁר הוֹצֵאתִיךָ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם מִבֵּית עַבְדִּים לֹא יִהְיֶה לְךָ אֱלֹהִים אֲחֵרִים עַל פְּנֵי: (ג) לֹא תַעֲשֶׂה לְךָ פֶסֶל וְכָל תְּמוּנָה אֲשֶׁר בְּשָׁמַיִם מִמַּעַל וְאֲשֶׁר בָּאָרֶץ מִתַּחַת וְאֲשֶׁר בַּמַּיִם מִתַּחַת לָאָרֶץ: (ד) לֹא תִשְׁתַּחֲוֶה לָהֶם וְלֹא תַעֲבֹדֵם כִּי אֲנֹכִי ה' אֱלֹהֶיךָ אֵל קַנָּא פֶקֶד עֲוֹן אָבֹת עַל בָּנִים עַל שְׁלֹשִׁים וְעַל רִבְעִים לְשָׁנָאִי: (ה) וְעָשֵׂה חֶסֶד לְאֻלְפִים לְאֹהֲבֵי וּלְשֹׁמְרֵי מִצְוֹתַי: (ו) לֹא תִשָּׂא אֶת שֵׁם ה' אֱלֹהֶיךָ לְשׁוּא כִּי לֹא יִנְקָה ה' אֶת אֲשֶׁר יִשָּׂא אֶת שֵׁמוֹ לְשׁוּא: (ז) זְכוּר אֶת יוֹם הַשַּׁבָּת לְקַדְּשׁוֹ: (ח) שֵׁשֶׁת יָמִים תַּעֲבֹד וְעֵשִׂיתָ כָּל מְלֶאכֶתֶךָ: (ט) וְיוֹם הַשְּׁבִיעִי שַׁבַּת לַה' אֱלֹהֶיךָ לֹא תַעֲשֶׂה כָּל מְלֶאכֶתֶךָ אֲתָה וּבִנְךָ וּבִתְּךָ עַבְדְּךָ וְאִמְתְּךָ וּבְהֵמָתֶךָ וְגֵרְךָ אֲשֶׁר בְּשַׁעְרֶיךָ: (י) כִּי שֵׁשֶׁת יָמִים עָשָׂה ה' אֶת הַשָּׁמַיִם וְאֶת הָאָרֶץ אֶת הַיָּם וְאֶת כָּל אֲשֶׁר בָּם וַיִּנַּח בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי עַל כֵּן בֵּרַךְ ה' אֶת יוֹם הַשַּׁבָּת וַיְקַדְּשֶׁהוּ: (יא) כְּבֹד אֶת אָבִיךָ וְאֶת אִמְךָ לְמַעַן יֵאָרְכוּן יָמֶיךָ עַל הָאָדָמָה אֲשֶׁר ה' אֱלֹהֶיךָ נָתַן לְךָ: (יב) לֹא תִרְצַח. לֹא תִנְאַף. לֹא תִגְנֹב. לֹא תַעֲנֶה בְרֵעֶךָ עַד שֶׁקֶר: (יג) לֹא תִחַמַּד בֵּית רֵעֶךָ. לֹא תִחַמַּד אֶשֶׁת רֵעֶךָ וְעַבְדּוֹ וְנַאֲמָתוֹ וְשׁוֹרוֹ וְחֲמֹרוֹ וְכָל הָעָם רְאִים אֶת הַקּוֹלֹת וְאֶת הַלְּפִידִם וְאֶת קוֹל הַשֹּׁפָר וְאֶת הַקָּהָר עֲשֵׂן וַיִּרְא הָעָם וַיִּנְעֻוּ וַיַּעֲמִדוּ מֵרָחֹק: [שמות כ, 1 – 14]

ג. האמת האלהית מצומצמת למספר מילים. והרבה אש והרבה עשן ורעש גדול. כ"כ הרבה ריחוק בין עם לאלהיו.

ד. **מלון הורי (4) / יהודה עמיחי**

אבי היה אלהים ולא ידע. הוא נתן לי את עשרת הדברות לא ברעם ולא בזעם, לא באש ולא בענן אלא ברכות ובאהבה. והוסיף לטופים והוסיף מלים טובות, והוסיף "אנא" והוסיף "בבקשה". וזמר זכור ושומר בנגון אחד והתחנן ובכה בשקט בין דבר לדבר, לא תשא שם אלהיך לשוא, לא תשא, לא לשוא, אנא, אל תענה ברעך עד שקר. וחבק אותי חזק ולחש באזני, לא תגנב, לא תנאף, לא תרצח. ושם את כפות ידיו הפתוחות על ראשי בברכת יום כפור. כבוד, אהב, למען יארכו ימיך על פני האדמה. וקול אבי לבן כמו שער ראשו. אחר כך הפנה את פניו אלי בפעם האחרונה כמו ביום שבו מת בזרועותי, ואמר: אני רוצה להוסיף שנים לעשרת הדברות: הדבר האחד-עשר, "לא תשתנה" והדבר השנים-עשר, "השתנה, תשתנה" כך אמר אבי ופנה ממני והלך ונעלם במרחקיו המוזרים.